

Начало>Парични иски>Налагане на мерки по обезпечение на иски в държавите от ЕС

Моля, имайте предвид, че оригиналната езикова версия на тази страница [pt](#) е била наскоро променена. Езикова версия, която търсите, в момента се подготвя от нашите преводачи.

Моля, имайте предвид, че версиите на следните езици [en](#) вече са преведени.

Swipe to change

английски**Налагане на мерки по обезпечение на иски в държавите от ЕС****Португалия****1 Какви са различните видове мерки?**

Временните и обезпечителните мерки имат за цел да се осигури защита при определени правни ситуации и могат да включват: а) временни мерки в приложното поле на нормативната уредба за придружавани възрастни, предвидена в [Закон № 49/2018 от 14 август 2018 г.](#); б) назначаване на временен представител, който да управлява имуществото на отсъстващо лице (член 1021 от Гражданския процесуален кодекс); в) определяне на процесуален представител *ad litem* (член 17 от Гражданския процесуален кодекс); или г) мерки, необходими за опазване на собственост, включваща имот с неопределено владение (член 938 от Гражданския процесуален кодекс).

Целта на обезпечителните мерки (напр. на тези, предвидени в членове 362 и сл. от Гражданския процесуален кодекс) е да се предотврати рискът от сериозно или непоправимо увреждане на предявените права, докато производството е висящо (*periculum in mora*), и да се гарантира, че окончателното съдебно решение ще бъде изпълнимо (член 2 от Гражданския процесуален кодекс).

Освен в случаите, когато съдът разпорежи прехвърляне на задължението за предявяване на основния иск (*inversão do contencioso*), обезпечителното производство се завежда въз основа на иск за установяване на предявените права, защитени с обезпечителната мярка (член 364 от Гражданския процесуален кодекс). То има за цел да се защитят или да се приложат предварително последиците от постоянната мярка, като се приема, че решението по основното производство ще бъде благоприятно за ищеца.

Рискът от вреди поради забавяне на решението (*periculum in mora*) дава основание на съда да прецени предварително и най-общо дадено материално правоотношение, което впоследствие ще трябва да бъде разгледано по-обстойно. Ако предварителното разглеждане е благоприятно за ищеца, се постановяват мерки с цел да се предотврати този риск.

Обезпечителните мерки имат за цел да се гарантира практическият резултат от иска, да се избегнат сериозни вреди или да се осъществи предварително исканото право, като се постигне възможно най-голям баланс между интересите, свързани с експедитивността на производството, и правната сигурност.

В португалското гражданско процесуално право са предвидени два вида обезпечителни мерки:

- а) общи обезпечителни мерки (членове 362—376 от Гражданския процесуален кодекс);
- б) специални обезпечителни мерки (членове 377—409 от Гражданския процесуален кодекс).

Първите са уредени в член 362 от Гражданския процесуален кодекс, според който, когато някой изрази обосновани опасения, че друго лице може да причини сериозна или непоправима вреда на претендираните от него права, и никоя от предвидените по закон обезпечителни мерки не е приложима, той може да поиска налагане на съответна охранителна или предварителна мярка, за да бъде гарантирано осъществяването на изложеното на риск право (член 362, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс). Искът на ищеца може да се основава на съществуващо право или на право, установено от съда в производство, което е висящо или ще бъде заведено (член 362, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс). Общите обезпечителни мерки не са приложими в случаите, когато намерението е да се предотврати риск от причиняване на вреда, изрично обхванат от някоя от специалните мерки (член 362, параграф 3 от Гражданския процесуален кодекс).

Специалните обезпечителни мерки са изрично установени в Гражданския процесуален кодекс или в отделен закон.

В Гражданския процесуален кодекс на Португалия са предвидени следните специални обезпечителни мерки:

- а) временно възстановяване на собствеността (член 377 от Гражданския процесуален кодекс);
- б) спиране на изпълнението на корпоративни решения (член 380 от Гражданския процесуален кодекс);
- в) временна издръжка (член 384 от Гражданския процесуален кодекс);
- г) временно обезщетение (член 388 от Гражданския процесуален кодекс);
- д) изземване (член 391 от Гражданския процесуален кодекс);
- е) забрана за нови дейности (член 397 от Гражданския процесуален кодекс);
- ж) обезпечаване на имущество (член 403 от Гражданския процесуален кодекс).

2 При какви условия могат да бъдат постановени такива мерки?

Когато някой изрази обосновани опасения, че друго лице може да причини сериозна или непоправима вреда на неговите права, той може да поиска подходяща охранителна или предварителна мярка, за да бъде гарантирано ефективното осъществяване на изложеното на риск право (член 362, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс). Искът на ищеца може да се основава на съществуващо право или на право, установено от съда в производство, което е висящо или ще бъде заведено (член 362, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс).

Подобни мерки се налагат, когато съществува голяма вероятност правото, чиято защита се търси, да е действително и ако опасението от нарушаване на това право е достатъчно добре обосновано (член 368, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс). Съдът обаче може да откаже допускането на мярка, ако произтичащата от нея вреда за ответника значително би надвишила вредата, която ищецът желае да избегне посредством използване на мярката (член 368, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс).

Общи обезпечителни мерки може да се искат само когато няма специална обезпечителна мярка, която да е уместна с оглед на фактите по делото (член 362, параграф 3 от Гражданския процесуален кодекс).

Поради това по отношение на **неспещиалните охранителни мерки**, посочени в член 362 от Гражданския процесуален кодекс, се прилагат следните законови изисквания:

- а) очевидно наличие на право;

- б) добре обосновано опасение, че друго лице може да причини сериозна или непоправима вреда на правата на ищеца (*periculum in mora*);
- в) пригодност на охранителната или предварителната мярка с цел да бъде гарантирано ефективно осъществяване на изложеното на риск право;
- г) исканата мярка не трябва да бъде предмет на други обезпечителни производства.

За да бъдат постановени обезпечителни мерки, е достатъчно съдът да установи след разглеждане по съкратена процедура, че има сериозни доказателства за претендираното право (*fumus bonis iuris*) и че са налице обосновани опасения, че във времето, необходимо за постановяване на окончателно решение по спора, може да бъдат причинени непоправими или трудно поправими щети (*periculum in mora*). Съдията трябва да бъде убеден в достатъчна степен, че изходът на основното производство ще бъде благоприятен за ищеца, тъй като обезпечителните мерки представляват явна намеса в правното положение на ответника (член 368, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс).

Що се отнася до **специалните обезпечителни мерки**:

а) **временно възстановяване на собствеността**: в случай на грабеж с насилие собственикът може да поиска временно връщане на имуществото му, като се позове на фактите, установяващи владението, грабежа и насилието. Съдията може да постанови възстановяване, без да призовава или да изслушва грабителя, ако въз основа на разгледаните доказателствата счете, че ищецът е бил във владение на имуществото и то му е било отнето чрез грабеж с насилие (членове 377, 378 и 379 от Гражданския процесуален кодекс);

б) **спиране на изпълнението на корпоративни решения**: ако дадено сдружение или дружество вземе решения, които противоречат на закона или на неговия устав, всеки съдружник може в срок до 10 дни (считано от датата на заседанието, на което са били взети решенията, или датата, на която ищецът е научил за тях, в случай че не е бил надлежно призован за заседанието) да поиска спиране на изпълнението на тези решения. Той трябва да подкрепи с доказателства качеството си на съдружник и да докаже, че изпълнението на решенията може да предизвика значителна вреда. Към иска трябва да бъде приложено копие на протокола от заседанието, на което са взети съответните решения, или документно доказателство за решението, ако за вземането му по закон не се изисква провеждане на заседание (членове 380—383 от Гражданския процесуален кодекс);

в) **временна издръжка**: лице, което има право на издръжка, може да поиска определянето на месечна сума и да я получава под формата на временна издръжка, при условие че първото плащане на постоянната издръжка още не е извършено. При получаване на молбата за временна издръжка, съдът насрочва дата за изслушване, а страните биват уведомени, че трябва да се явят лично или да бъдат представлявани от пълномощник, притежаващ специални правомощия за уреждане на въпроса. Защитата се представя по време на самото изслушване, като съдията се стреми към постигане на споразумение по установяване на издръжката, което след това се утвърждава с постановяване на съдебно решение (членове 384—387 от Гражданския процесуален кодекс).

Ако някоя от страните отсъства или ако опитът за постигане на споразумение се окаже неуспешен, съдията разпорежда събирането на доказателства преди устното произнасяне на съдебното решение, за което трябва да се предоставят кратки мотиви (член 385, параграф 3 от Гражданския процесуален кодекс);

г) **временно обезщетение**: във връзка с иски за обезщетение за смърт или телесна повреда, потърпевшата страна и лицата, които може да имат право на издръжка от потърпевшата страна, както и лицата, на които потърпевшата страна е плащало издръжка в съответствие с обичайно задължение, могат да поискат присъждането на определена парична сума под формата на месечно плащане като временно обезщетение за телесна повреда. Съдията допуска поисканата мярка, при условие че има доказателства за наличието на потребност на лицето, възникнала вследствие на претърпяната телесна повреда, както и доказателства за задължението на ответника да предостави обезщетение. Временното обезщетение, което ще бъде взето предвид при определяне на окончателния размер на обезщетението за вредите, се определя от съда по справедливост. Този принцип се отнася и до случаи, при които искът за вреди се основава също така на вреди, които биха могли сериозно да застрашат прехраната или начина на живот на потърпевшата страна. Горепосочените точки, свързани с временната издръжка, се прилагат *mutatis mutandis* и за разглеждането на тази мярка (членове 388—390 от Гражданския процесуален кодекс);

д) **изземване**: изземването дава възможност на възискател, който основателно се опасява, че имуществото, с което е гарантиран искът му, може да бъде изгубено, да осигури неговото изземване по съдебен ред. Ищецът, който иска изземване, представя факти в подкрепа на иска и обосновава предполагаемите опасения, като представя списък на имуществото, което желае да бъде иззето, заедно с цялата необходима информация за извършване на изземването. Ако се иска изземване от купувача на имуществото на длъжник и ако се потвърди, че покупката не е оспорена по съдебен ред, ищецът все пак представя фактите, които свидетелстват, че съществува вероятност тя да бъде оспорена успешно (членове 391—396 от Гражданския процесуален кодекс).

След разглеждане на доказателствата изземването се постановява, без да се изслушва другата страна, ако се прецени, че законовите изисквания са изпълнени (член 393, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс).

В случай на изземване на кораби или техния товар, ищецът трябва да докаже — освен изпълнението на общите изисквания — че изземването е допустимо предвид естеството на иска (член 394, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс). В такъв случай изземването не се осъществява, ако длъжникът незабавно представи приемливо обезпечение на възискателя или в срок до два дни съдията счете за целесъобразно отплаването на плавателния съд да бъде спряно до предоставянето на обезпечение (член 394, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс);

е) **забрана на нови дейности**: всяко лице, което счита, че правото му на еднолична или съвместна собственост или някое друго право на ползване или право на собственост *in rem* или *in personam* е нарушено в резултат на нови дейности или нови услуги, които водят или биха могли да доведат до загуба за него, може в срок до 30 дни от датата, на която узнае за този факт, да поиска незабавно спиране на дейността или услугата. Ищецът може също така пряко да наложи забраната по реда на извънсъдебното производство, като пред двама свидетели уведоми предприемача или, ако няма такъв, отговорното лице или неговия заместник, да прекратят дейностите. Тази извънсъдебна забрана е недействителна, ако в рамките на пет дни не бъде поискано потвърждение от съда (членове 397—402 от Гражданския процесуален кодекс);

ж) **обезпечаване на имущество**: в случай на основателни опасения от загуба, укриване или прехосване на движимо или недвижимо имущество или документи, може да се поиска тяхното обезпечаване. Това става с искова молба за установяване на имуществото или доказване на правата на собственост върху подлежащите на обезпечаване вещи (членове 403—409 от Гражданския процесуален кодекс).

Тази мярка може да бъде поискана от всяко лице, което е заинтересовано от опазването на имуществото или документите, въпреки че в случаите, когато се налага обезпечаване на наследство, то може да бъде поискано единствено от възискателите. Ищецът трябва да докаже най-общо правото, свързано с имуществото, и да обоснове фактите, на които се основават опасенията за неговата загуба или прехосване. Ако правото, свързано с имуществото, зависи от висящ иск или от иск, който предстои да бъде заведен, ищецът трябва да убеди съда във вероятната действителност на въпросния иск. След представяне на нужните доказателства, съдията допуска мерките, ако смята, че без тяхното налагане интересите на ищеца ще бъдат изложени на сериозен риск.

2.1 Производство

Освен забраната на нови дейности, във връзка с която е възможно да бъдат предприети първоначални извънсъдебни действия, последвани от молба за потвърждение от съда (член 397, параграфи 2 и 3 от Гражданския процесуален кодекс), всички други обезпечителни мерки се основават на първоначална искова молба до съда, в която ищецът предоставя най-обща доказателства за правото, което е изложено на риск, и обосновава

опасението от вреда. В тази молба се представя списък на до петима свидетели и се искат други доказателства в съответствие с член 365 от Гражданския процесуален кодекс.

При поискване, в решението за постановяване на мярката съдията може да освободи ищеца от задължението да предяви основния иск, ако предоставените в хода на производството доказателства подкрепят твърдото му убеждение, че защитаваното право е действително и естеството на постановената мярка е подходящо за разрешаване на спора (член 369, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс). Молба за такова освобождаване може да се подава до края на последното изслушване. В случай че не бъде проведено предварително изслушване на страните, ответникът може да възрази срещу прехвърлянето на задължението за предявяване на иск едновременно с оспорването на постановената мярка (член 369, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс).

Правилата относно прехвърлянето на задължението за предявяване на иск се прилагат *mutatis mutandis* при временно възстановяване на собствеността, спиране на изпълнението на корпоративни решения, временна издръжка, забрана за нови дейности и други мерки, предвидени в отделно законодателство, които, поради своя характер, дават възможност за окончателно уреждане на спора (член 376, параграф 4 от Гражданския процесуален кодекс).

Когато законът не предвижда постановяване на обезпечителна мярка без изслушване на ответника, ответникът бива изслушан от съда, освен ако изслушването би изложило на сериозен риск целите или ефективността на мярката (член 366, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс).

Когато ответникът се изслушва преди постановяването на мярката, той бива призован да предяви възражение в срок до десет дни. Призовката се заменя с уведомление, когато ответникът вече е бил призован по главното дело (член 366, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс).

Когато срокът за предявяване на възражение е изтекъл и ответникът е бил изслушан, ако е уместно, се представят необходимите или определените от съда доказателства (член 367, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс).

Ако ответникът не е бил изслушан и мярката бъде постановена, ответникът бива уведомен за това решение едва след вземането му (член 366, параграф 6 от Гражданския процесуален кодекс). След уведомяването той по принцип има право да обжалва определеното за постановяване на мярката, ако с оглед на фактите счита, че тя не е трябвало да бъде допусната. Ответникът може също така да предяви възражение, ако желае да представи факти или доказателства, които съдът не е взел предвид, но които могат да отменят основанията за обезпечителната мярка или да доведат до ограничаването ѝ (член 372, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс).

Ответникът може да оспори решението за прехвърляне на задължението за предявяване на иск с всяко едно от горепосочените средства (член 372, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс). Ако ответникът предяви възражение, съдът трябва да реши дали да запази, да намали или да оттегли постановената мярка. Това решение и, когато е приложимо, потвърждаването или оттеглянето на решението за прехвърляне на задължението за предявяване на иск могат да бъдат обжалвани и за тази цел, когато е уместно, трябва да бъдат представени нужните или определените по преценка на съда доказателства (член 372, параграф 3 от Гражданския процесуален кодекс).

Що се отнася до териториалната компетентност, член 78 от Гражданския процесуален кодекс гласи, че:

- а) молбите за изземване и обезпечаване на имущество могат да се подават към съда, в който следва да бъде образувано съответното производство, или по местонахождение на имуществото или, ако имуществото е в различни райони, в един от тях (член 78, параграф 1, буква а) от Гражданския процесуален кодекс);
- б) по отношение на забраната за нови дейности компетентен е съдът по мястото, където дейностите трябва да се извършват (член 78, параграф 1, буква б) от Гражданския процесуален кодекс);
- в) по отношение на останалите обезпечителни мерки компетентен е съдът, пред който следва да бъде предявен съответният иск (член 78, параграф 1, буква в) от Гражданския процесуален кодекс).

Ако задължението за предявяване на иск не бъде прехвърлено, производството се присъединява към преписката непосредствено след предявяването на иска. Ако искът бъде заведен пред друг съд, той се препраща към него и въпросният съд има изключителна компетентност по отношение на следващите етапи (член 78, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс).

Ако обезпечителните мерки са поискани в хода на висящо дело, те трябва да бъдат предявени пред съда, в който се разглежда съответното дело, освен ако по него има висящо обжалване. В такъв случай присъединяването се извършва едва когато приключи производството или когато преписката по основното дело е предадена на първоинстанционния съд (член 364, параграф 3 от Гражданския процесуален кодекс).

Представителството от адвокат е задължително, когато стойността на мярката надвишава 5 000,00 EUR или когато обжалването е допустимо съгласно член 58 и член 1090 от Гражданския процесуален кодекс във връзка с член 44, параграф 1 от Закона за организация на съдебната система.

Стойността на обезпечителните мерки се определя по следния начин:

- а) за временна издръжка и временно обезщетение — въз основа на исканото месечно плащане, умножено по дванадесет (член 304, параграф 3, буква а) от Гражданския процесуален кодекс);
- б) за временно възстановяване на собствеността — въз основа на стойността на вещта, от която собственикът е бил лишен (член 304, параграф 3, буква б) от Гражданския процесуален кодекс);
- в) за спиране на изпълнението на корпоративни решения — въз основа на размера на загубата (член 304, параграф 3, буква в) от Гражданския процесуален кодекс);
- г) за забрана за нови дейности и неспециални обезпечителни мерки — въз основа на загубата, която трябва да бъде предотвратена (член 304, параграф 3, буква г) от Гражданския процесуален кодекс);
- д) за изземване — въз основа на размера на иска, който трябва да бъде гарантиран (член 304, параграф 3, буква д) от Гражданския процесуален кодекс);
- е) за обезпечаване на имущество — въз основа на стойността на съответното имущество (член 304, параграф 3, буква е) от Гражданския процесуален кодекс).

2.2 Основни условия

При оценяване на критериите за постановяване на дадена обезпечителна мярка, съдът винаги трябва да разглежда обстоятелството дали представените опасения са добре обосновани и доколко сериозно и трудно би било да се възстанови потенциалната вреда. Съдът преценява също така дали охранителната или предварителната мярка е подходяща за конкретния разглеждан случай, за да бъде защитено правото, за което се твърди, че е изложено на риск. Той трябва да установи дали е налице риск, свързан с евентуално забавяне.

Съдът разглежда също така дали производството действително или потенциално зависи от иска, който е предявен или предстои да бъде предявен по отношение на правото, обезпечавано чрез мярката.

При този вид производство съдът трябва да получи най-общи доказателства (т.е. не толкова прецизни, колкото в основното производство), показващи, че има действителна вероятност защитаваното право да съществува и че опасенията за неговото нарушаване са достатъчно добре обосновани.

Всички обезпечителни мерки се считат за спешни и имат предимство пред всички други, неспешни съдебни актове (член 363, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс), като те трябва да бъдат решавани на първа инстанция в срок най-много до два месеца или в рамките на 15 дни, ако не е необходимо ответникът да бъде призован (член 363, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс).

3 Предмет и естество на тези мерки?

3.1 Какви видове активи могат да бъдат обект на тези мерки?

Обект на обезпечителни мерки могат да бъдат права и движимо и недвижимо имущество, които не са цялостно или частично несеквеструеми по закон.

3.2 Какви са последиците от тези мерки?

Тъй като се постановяват от съдилищата, обезпечителните мерки са обвързващи за всички публични и частни субекти и имат предимство пред мерките, приети от който и да било друг орган (член 205, параграф 2 от Конституцията на Република Португалия). Всяко лице, което наруши разпоредената обезпечителна мярка, подлежи на санкция за квалифицирано неподчинение, независимо от евентуалните принудителни мерки (член 375 от Гражданския процесуален кодекс).

3.3 Каква е валидността на тези мерки?

Независимо дали ищецът е освободен от задължението да предяви основния иск, съгласно член 373 от Гражданския процесуален кодекс обезпечителното производство се прекратява и действието на всички постановени мерки се преустановява:

а) ако ищецът не предяви иска, от който зависи мярката, в срок до 30 дни от датата, на която е бил уведомен, че решението за постановяване на мярката е станало окончателно (член 373, параграф 1, буква а) от Гражданския процесуален кодекс);

б) ако след предявяването на иска производството е спряно за повече от 30 дни поради небрежност от страна на ищеца (член 373, параграф 1, буква б) от Гражданския процесуален кодекс);

в) ако искът е отхвърлен с окончателно решение (член 373, параграф 1, буква в) от Гражданския процесуален кодекс);

г) ако искът е отхвърлен на процесуални основания и ищецът не предяви навреме нов иск, за да се възползва от юридическата сила на предходния иск (член 373, параграф 1, буква г) от Гражданския процесуален кодекс);

д) ако правото, което ищецът иска да защити, е отпаднало (член 373, параграф 1, буква д) от Гражданския процесуален кодекс).

Независимо от правилата за разпределяне на тежестта на доказване, след като решението за постановяване на обезпечителната мярка и за прехвърляне на задължението за предявяване на иск стане окончателно, ответникът бива уведомен, че всеки иск за оспорване на съществуването на защитеното право трябва да бъде предявен в срок до 30 дни от уведомяването, в противен случай с налагането на постановената мярка спорът ще се счита за разрешен (член 371, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс).

Същата разпоредба се прилага, когато след предявяването на иска производството бъде спряно за повече 30 дни поради небрежност от страна на ищеца или е отхвърлен на процесуални основания и ищецът не предяви навреме нов иск, за да се възползва от юридическата сила на предходния иск (член 371, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс).

Когато по делото е постановено окончателно решение, действието на обезпечителните мерки се прекратява (член 371, параграф 3 от Гражданския процесуален кодекс).

4 Има ли възможност за обжалване на наложена мярка?

Обжалване по обичайния ред се допуска, когато стойността на мерките надвишава лимита на съда, пред който се обжалва решението, и обжалваното решение е неблагоприятно за страната, която е подала жалбата, с повече от половината от тази сума (член 629, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс). Във всеки момент могат да бъдат обжалвани също решения, свързани със стойността на обезпечителните мерки, на основание, че стойността надвишава лимита на съда, който е взел оспорваното решение (член 629, параграф 3, буква б) от Гражданския процесуален кодекс), и предварителни откази на първоначални молби за обезпечителни мерки (член 629, параграф 3, буква в) от Гражданския процесуален кодекс).

Решения за прехвърляне на задължението за предявяване на иск подлежат на обжалване само във връзка със жалби срещу решения за постановяване на исканата мярка; решенията за отмяна на прехвърлянето на задължението за предявяване на иск са окончателни и не подлежат на обжалване (член 370, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс).

Решения за постановяване на обезпечителни мерки, включително за прехвърляне на задължението за предявяване на иск, не могат да бъдат обжалвани пред Върховния съд (*Supremo Tribunal de Justiça*), без да се засягат случаите, в които обжалването винаги е допустимо (член 370, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс).

Решение за постановяване на обезпечителни мерки може да бъде оспорено:

от всяка страна в производството, която губи делото (член 631, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс);

от всеки, който не е страна в производството, но понася пряка и реална вреда в резултат на него (член 631, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс).

Съдът, който е компетентен да разгледа жалбата, е второинстанционен съд от съдебния район, в който се намира съдът, постановил оспорваното решение.

Срокът за подаване на жалба е 15 дни, считано от датата на уведомяване за решението (член 638, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс). Ако жалбата се отнася също така до повторно разглеждане на регистрирани доказателства, срокът се увеличава с 10 дни (член 638, параграф 7 от Гражданския процесуален кодекс).

Жалба, подадена срещу определение, с което мярката се отхвърля пряко или не се постановява, има суспензивно действие (член 647, параграф 3, буква г) от Гражданския процесуален кодекс). В останалите случаи тя има чисто деволутивно действие.

Приложимо законодателство

[Закон № 41/2013 от 26 юни 2013 г.](#) — Граждански процесуален кодекс

[Закон № 62/2013 от 26 август 2013 г.](#) — Закон за организацията на съдебната система

Връзки по темата

Допълнителна информация може да бъде получена на следните уебсайтове:

[Портал „Правосъдие“;](#)

[Генерална дирекция за политика в областта на правосъдието](#)

[Портал CITIUS](#)

[База данни с правни документи](#)

[Официален вестник на Португалия](#)

Забележка:

Звеното за контакт на ЕСМ, съдилищата или други образувания и органи не са обвързани от информацията, съдържаща се в настоящия информационен документ. Въпреки че се актуализира редовно, този информационен документ не замества необходимостта от прочит на съответното действащо законодателство и може да подлежи на промени в тълкуването от съдебната практика.

Последна актуализация: 11/07/2023

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държвата-членка, отговорна за тази страница.